

Preken notater
”Ditt folk skal være mitt folk”
Menigheten`s ansvar ovenfor Israel

Historien om Rut og No’omi er et vakkert bilde på den type relasjoner som burde eksistere mellom menigheten og Israel.

A. Utfordringen

Min intensjon ved å se på denne historien er å utfordre hedningekristne til å bli en Rut for No’omi og forplikte seg til en ubrytelig kjærlighetspakt med Israels folk.

B. Den historiske konteksten

Historien finner sted på dommernes tid. Bibelen sier at det var en tid da ”Enhver gjorde det som var rett i egne øyne” (Dom. 21:25)

Rut 1: 1-17

Ruts vanskelige avgjørelse om å forlate sine hedenske røtter i Moab for å slutte seg til Israel, viste seg å være den beste avgjørelsen hun noengang tok. Rut giftet seg med Boaz, en velstående jødisk bonde. Deretter fikk Rut, som aldri hadde vært med barn før, ikke bare en sønn, men gjennom sønnen ble denne hedningekvinnen tippoldemor til Kong David. Slik ble hun også en nøkkel i slektslinjen til Messias - som en dag skulle fødes i den samme byen – Betlehem.

C. Parallellene

1. No’omi og det jødiske folk

Det jødiske folk har som No’omi vært i et slags Moabittisk eksil. Israels land har så sent som inntil de siste tiår vært et sted med hungersnød.

2. Orpas relasjon til No’omi som et bilde på måten menigheten ofte har forholdt seg til det jødiske folk.

Som Rut var Orpa også en hedningekvinne som giftet seg med en jøde. Men i motsetning til svigerinnen Rut, bestemte hun seg for å bli i sin hedenske verden i Moab, og forlate sin jødiske svigermor i en tid med stor nød.

Orpa er et bilde på store deler av den hedenske delen av menigheten som ikke har vært i stand til å forstå eller verdsette det inspirerte bånd mellom menigheten og Israel. I stedet for å identifisere seg selv med jødene, har Orpa – menigheten snudd ryggen til Israel og opprettholder en religiøs kultur som er praktisk talt avskåret fra sine hebraiske røtter. Orpa hadde først til hensikt å gå med No’omi. (Vers 10). Til slutt bestemmer Orpa – menigheten seg for å forlate No’omi for å klare seg selv. En stor del av menigheten, som Orpa, snakker mer en de handler. Selv om menigheten skylder selve Frelsen til jødene (Joh. 4:22), forlater de dem i tider med nød.

3. Orpa menigheten og jødene historie

Til å begynne med hadde menigheten, i likhet med Orpa, gode intensjoner om å holde seg til jødene. I menighetens begynnelse lovpriste og jobbet hedningekristne side om side med Messianske jøder. De holdt de jødiske festene og hadde ingen intensjoner om noen gang å avskjære seg selv fra den næringsrike sevjen fra Israels oliventre (Rom. 11:17). Den hedningekristne menigheten har gjort som Orpa, som til slutt foretrakk å forlate No’omi for å gå sin egen vei.

I løpet av en generasjon etter Jesu korsfestelse hadde den romerske hæren plyndret byen Jerusalem og ødelagt tempelet, og tilslutt, store deler av den jødiske kulturen i Israel. Slik som No’omi i Moab, befant jødene seg i fremmed land.

Innen fem hundre år ignorerte storparten av menigheten betydningen av det jødiske folk. Det reiste seg et antall kristne teologer som så på jødene involvering sammen med romerne i korsfestelsen av Jesus, og ødeleggelsen av tempelet i Jerusalem, som et tegn på at Gud var ferdig med Israel. Gud hadde forkastet Israel en gang for alle. Gud ville nå forme et nytt, utvalgt folk. Menigheten hadde blitt det nye Gud's Israel.

Anti-semittisme var berettiget – gjennom teologi. John Chrysostom, en kristen teolog som levde det fjerde århundre hadde følgende å si om jødene i en av hans prekener: ”(De er) mordere, ødeleggere, menn som er besatt av djevelen... de kjenner kun en ting, å tilfredsstillte spiserøret, bli fulle, å drepe og lemleste hverandre...” og tenk at John Chrysostom nå blir kalt for helgen!

Seks århundrer senere, ble enda mer skrekkelige jødehat fra såkalte kristne åpenbart. Korsfarerne huskes ofte for sin ridderlighet, tro og nidkjærhet. Men mange av korsfarerne var grusomme menn som hatet jødene inderlig. Som straff for jødene rolle i drapet på Kristus, tok korsfarerne hevn på det jødiske folk som bodde i det Hellige Land. I år 1000, da korsfarerne først kom til det Hellige Land, var det 300.000 jødiske innbyggere. Da korsfarerne reiste mindre enn 200 år senere var det kun 1000 jødiske familier igjen.

Anti-semittisme er til og med åpenbar i de protestantiske reformatoriske skrifter. Martin Luther var til å begynne med sympatisk til jødene og trodde at de med glede ville ta imot hans ny-oppdagede evangelium med rettferdighet ved tro. Men når de ikke tok imot budskapet, ble han dypt forbitret på det jødiske folk. Konsekvensen ble at Luther ble like hard som den romerske kirken i sin forakt for jødene. Han oppfordret utvisningen av jødene fra Tyskland og ødeleggelse av deres synagoger og bøker.

Det burde derfor ikke komme som en overraskelse at da nazistene kom til makten i Tyskland, brukte de teologer som Luther for å rettferdiggjøre sin politikk. Resultatet var et Holocaust der seks millioner jøder ble utryddet. Dessverre var mesteparten av menigheten uvillig til å hjelpe det jødiske folket.

Paulus lærte oss i Romerne 11:11 at ” ...frelsen (er) kommet til hedningene, for å gjøre dem (Israels folk) sjalu”. Realiteten er at jødene ikke er misunnelig på vår religion.

Vil vi være som Orpa og snu ryggen til Israel i nødens stund? Eller vil vi være som Rut og holde oss til Israel, alltid rede til å støtte og oppmuntre henne, spesielt i prosessen der jødene bringes tilbake til hjemlandet sitt, og til slutt også til sin Gud?

4. Rut som et bilde på hva den hedenske delen av menigheten burde være i forhold til Israel

La oss se på Rut, i kontrast til Orpa, oppdage hvordan menigheten kan bli mer og mer lik henne i relasjonen til det jødiske folk.

- a. Å være en Rut, betyr å elske det jødiske folk betingelsesløst.

Rut 1:8, 14-16

” Be meg ikke om å forlate deg”, i margin på noen (Eng.) Bibeloversettelser står det ”ikke vær imot meg”. No'omi var til å begynne med ikke veldig åpen for at Rut skulle følge med henne tilbake til Israel. Men Rut var fast bestemt på å bli med allikevel. Ruts kjærlighet til No'omi lot seg ikke stoppe av avvising. Hun ville holde seg til No'omi i tykt og tynt, selv når hun ikke var ønsket.

Vers 14: ”Rut holdt seg til henne (No'omi)”. Det er interessant å lese profetiene om Hvordan hedningene skal slutte seg til jødene i de siste dagene. Jesaia 14:1,2.

Vers 16. Når vi tar Israels Gud til vår Gud, må vi også gjøre hans folk til vårt folk – selv om de til å begynne med hadde fortrukket at vi ikke holdt oss til dem. Å forlate Israel, Guds utvalgte folk, er å forlate et folk som han elsker med en evigvarende kjærlighet. Hvordan kan kristne som er kalt til å forme seg etter Guds karakter, elske Hans folk betinget, når Han elsker dem betingelsesløst og i tråd med en evigvarende pakt (Jeremia 31:3).

Er du klar til å holde deg til Israel i en tid med stor nød for Israel? Eller kommer du til å snu ryggen til når Israel er universalt fordømt av nasjonene?

Noen definerer en sann venn som den første personen som kommer inn når hele verden har gått ut. Jeg håper at du vil være en slik venn.

Tre ganger insisterte No'omi på at Rut skulle returnere til Moab (Vers 11, 12, 15). Ruts kjærighet til No'omi var seriøs. Hennes kjærighet var lik Guds kjærighet til Israel – en ubrytelig kjærighetspakt. Som kristne må ikke vår kjærighet til Israel være på betingelser.

Vi trenger Guds kjærighet til Israel – en betingelsesløs kjærighet til Hans folk Israel. Vi kan lese om denne typen kjærighet i Salme 89:30-34. Her refererer Gud til sin pakt med Davids sønner – det jødiske folk.

Sann kjærighet er Guds kjærighet – betingelsesløs.

Romerne 11:28 åpenbarer den type kjærighet for jødene som kreves av kristne. Paulus forstod de vanskelighetene kristne hadde for å elske det jødiske folket. Historisk sett har veldig få jødiske folk tatt imot evangeliets budskap, og mange ganger har det blitt utsatt for voldelig motstand.

Sann kjærighet fortsetter å elske selv når den vi elsker avviser oss. Men den typen kjærighet som Gud har øst inn i våre hjerter er en kjærighet som ikke krever noe til gjengjeld.

- b. Å være en Rut betyr å være villig til å stå ved jødene side selv om det betyr at man må ofre noe.

Rut 1:11-13 og 16.

I vers 9 ba No'omi Gud om at hver av dem skulle få hvile med en annen ektemann. Dette ble et nøkkelbegrep i boken. Ekteskap betydde beskyttelse for en kvinne. En kvinne uten ektemann var i en alvorlig situasjon fordi hun var uten beskyttelse. Enker var spesielt utsatt. No'omi refererte til en skikk i Israel der det var brors ansvar å gifte seg med sin døde brors hustru, slik at hun kunne føde en sønn og bevare sin bror navn og arv (Se 5. Mosebok 25:5-10) No'omi gjorde det klart at dette ikke ville være mulig siden hun ikke hadde flere sønner.

Rut visste at ved å følge No'omi, gav hun opp muligheten til å gifte seg med noen i Moab. Få jøder i Juda ville i det hele tatt vurdere å gifte seg med en hedensk kvinne.

Rut 1:16. Hvor mange ville ha risikert å måtte følge jødene i gasskamrene ved å skjule jøder for 50 år siden? Vil vi virkelig bli klare til å gå med det jødiske folket i deres største tid i nød? Dersom vi har Ruts hjerte vil vi.

De som forplikter seg til Israel er en liten del av det som Jesaia profeterte om (14:1,2). Hvor mange av oss er klare til å ofre noe ved å holde oppe og støtte det jødiske folket?

5. Ruts velsignelse

Et hvert offer vi gjør på vegne av Israel er små i forhold til velsignelsene vi får til gjengjeld. Rut ofret mye og ble belønnet rikelig for sin ydmyke tjeneste til No'omi. (Ordspråkene 15:33).

Etter mange år som barnløs fikk hun en sønn. (Rut 4:16,17). Vi vet at fra Obed skulle Messias komme. Her tror jeg at vi ser en skygge av den dagen da No'omi (Israel) til slutt kommer til å omfavne Messias.

Guds ord forteller at det jødiske folk en dag vil ta imot Messias og Hans tilgivelse (Romerne 11:26,27).

Slik som Rut har vi som menighet en sentral rolle i frelsen av No'omi (Det jødiske folket). Men det vil kreve mer enn fine ord – mer en bare å forkynne evangeliet. Det betyr å være villig til å elske det jødiske folket betingelsesløst. Og det betyr at vi må demonstrere en oppfrende kjærlighet.

D. Løfter i Ordet som aldri har blitt opphevet:

- 3. Mosebok 25:23 – Landet er Herrens land: ”Landjord må ikke selges for godt for landet tilhører meg”.
- 5. Mosebok 32:43 – ”Juble dere Hedninger over Hans folk... Han skal gi soning for Sitt land og Sitt folk”.
- 2. Krønikerbok 7:20 – Gud sier at dersom folket krenker Meg” ...Da skal Jeg rykke dem opp fra det landet Jeg har gitt dem”
- Salme 85:1-3 – ”Herre du har vist velbehag mot Ditt land. Du har gjort ende på Jakobs fangenskap. Du har tilgitt ditt folks misgjerning. Du har dekket over all deres synd”
- Jesaia 8:8 – Dette landet tilhører vår Far og Gud og det er landet til Hans Messias ”Når den strekker ut sine vinger, skal den fylle Ditt land, helt til sine ender, Immanuel.”
- Jeremia 2:7 – Herren forteller folket hvorfor det vil komme en tid med tap og ødeleggelse av Jerusalem. ”Jeg førte dere inn i et fruktbart land... Men da dere kom inn, gjorde dere Mitt land urent og Min arv til en styggedom”.
- Esekiel 38:16 – Gud taler til mennesker i endetiden som reiser seg opp mot Israel. Gud snakker om en konfrontasjon som vil finne sted i Hans land. ”Du skal komme opp imot Mitt folk Israel...Jeg skal før deg opp mot Mitt land for at folket skal kjenne Meg, når Jeg helliger Meg i deg”
- Joel 1:6, 2:18, 3:7 – Landet refereres til som Herrens Land tre ganger i denne boken. For et folkeslag har kommet opp mot Mitt Land” (1:6) ”Da skal Herren bli nidkjær for Sitt land” (2:18) ”da skal jeg samle alle folkeslagene og føre dem ned i Josjafats dal. Der skal Jeg holde dom over dem for Mitt folk og Min arv Israels skyld, fordi de spredte dem blandt folkeslagene, og fordi de delte Mitt land” (3:7)
- Hosea9:3 – Dette refererer til spredningen av Israel: ”de skal ikke bli boende i Herrens land, men Efraim skal vende tilbake til Egypt. I Assyria skal de spise det som er urent”
- Sakarja 9:16 – ”Heren deres Gud skal frelse dem på den dagen, som flokken av Hans folk. For de skal være juvelende i en krone, de skal løftes opp som banner over Hans land...”

Når vi snakker om Israel, dreier det seg om 1) en eiendom som Gud har uttalt seg om. 2) Guds folk, som Han har gitt landet til. Det er en viktig sak for Skaperen av alle ting, og kan ikke forhandles om. Ting Gud ha sagt om Israel har aldri blitt opphevet.

Ikke bare tilhører landet Gud, Gud har gitt landet til Abraham og hans etterkommere gjennom Isak til evig tid (1. Mosebok 17:7-8). ”Under vredesflommen skjulte jeg et øyeblikk Mitt åsyn for deg...men Min miskunn skal ikke vike fra deg og Min fredspakt skal ikke røkkes” (Jesaia 54:8-10). Tapet av Israel gjennom synd og spredning har ikke endret Guds løfte om å gjøre landet deres for evig. (Les Esekiel 27:1-28).

Konklusjon og handlingspunkt:

1. Be om fred for Jerusalem.
2. Søk å forstå jødernes røtter i din tro.
3. Uttrykk solidaritet med Israel og det jødiske folk.
4. Gjør en bønnereise til Israel.

*Preken notatene har blitt samlet fra flere kilder, inkludert undervisning utgitt av Rev. Wayne Hildsen & Dr. Jack Hayford.
En spesiell takk til dem for å ha delt denne innsikt.*